

Her i dette Tilfælde vil Forholdet oven i Købet være det, at det Stempel, der er benyttet til Kontrakter, som ere oprettede mellem Arbejdsgivere og et af de Forsikringselskaber, som ere godkendte, var vedkommende pligtig til at erlægge, og der er altsaa ikke meget indebitum. Der savnes altsaa efter min Formening en udtrykkelig Bestemmelse derom, og derfor har jeg ment, at det var rigtigt at faa tilføjet, hvad der indeholdes i mit Ændringsforslag Nr. 2.

Hvad angaar § 1 i Ministerens Forslag, skal jeg tillade mig at bemærke, at efter Affattelsen af Paragraffen, som jo ikke alene vedrører Kontrakter, der ere indgaaede i Henhold til Loven af 7de Januar 1898, men ganske i Almindelighed angaar ethvert Dokument, der vedrører en Forsikring, som en Arbejdsgiver tegner for de Folk, han beskæftiger, selv om han ikke er pligtig dertil, selv om det ligger uden for Loven af 1898, skulle saadanne Dokumenter fremtidig være stempelfri. Jeg er ganske enig med den ærede Minister i, at det maaske er rigtigst at begrænse denne Stempelfrihed til saadanne Tilfælde, hvor det er Arbejdsgiveren, der afslutter Kontrakten, men jeg vil dog bede den ærede Minister om til tredje Behandling at overveje, om det ikke er muligt at kunne indbefatte under Stempelfriheden saadanne Tilfælde, hvor Arbejdere i Henhold til Loven af 1898 eller dog under saadanne Omstændigheder, som omfattes af denne Lov, foretage Forsikring af deres egen Risiko, og navnlig naar de forsikre sig selv ud over det Beløb, som Arbejdsgiveren er interesseret i at forsikre dem for. Ved Lovens Behandling i Fjor gik man jo ud fra, at for saa vidt den Erstatning, Arbejdsgiveren ifølge Loven er pligtig at give en tilskadekomnen Arbejder, ikke maatte anses for tilstrækkelig, kunde der bødes derpaa ved, at Arbejderen selv tegnede en Forsikring for et Tillægsbeløb, og jeg synes nok, at naar en Arbejder gør dette, hvad der navnlig for en Arbejder med stor Familie er meget at anbefale, bør han ikke belastes med en Stempelafgift. Jeg kan ikke se, at det vil være saa vanskeligt at begrænse Begrebet Arbejder; naar der refereres til Loven af 1898, sigtes der til saadanne Kontrakter, der falde ind under den Ramme, som er givet ved denne Lov. Jeg har imidlertid ikke turdet stille noget Ændringsforslag herom, da Tiden har været lidt for knap til at overveje det Spørgsmaal tilstrækkelig, men maaske kan det komme frem ved 3dje Behandling. Det

Underændringsforslag, jeg har stillet til § 1 i Ministerens Forslag, gaar jo imidlertid kun ud paa, at de Kontrakter, som Forsikreren afslutter til Genforsikring af den Risiko, han har paadraget sig over for Arbejderen, ogsaa skulle være stempelfri. Det forekommer mig, at Grænsen er meget klar og lige saa klar som den, der ligger i selve Paragraffen. Der er kun Tale om en Genforsikring af den Risiko, der overtages ved de Kontrakter, som nævnes i Finansministerens Forslag til § 1. Der er formentlig i Virkeligheden samme Grund til at give Stempelfrihed for saadanne Genforsikringskontrakter som for de Kontrakter, der i første Linie afsluttes af Arbejdsgiveren med et Forsikringselskab. Grunden til, at man vil give Stempelfrihed i det Tilfælde, er jo, at man mener, at naar en Arbejdsgiver gaar ud over, hvad han er pligtig til, skal det ikke gøres dyrere for ham end nødvendigt. Derfor skal han ikke betale Stempelafgift af en Kontrakt, som han indgaar med et Forsikringselskab, men hvis Selskabet, som det i de fleste Tilfælde vil gøre, reassurerer denne Risiko, saa er det klart, at det nødes til at belaste Arbejdsgiveren med en større Udgift end ellers. Det er en nødvendig Konsekvens, at skal Hovedkontrakten være stempelfri, maa det samme gælde om den senere Kontrakt om Reassurance. Naar den ærede Minister modsætter sig dette Ændringsforslag, vil jeg næppe fastholde det; men jeg vilde dog gerne vide, hvad Ubestemthed og Uklarhed der ligger deri. Det forekommer mig, at naar man siger, at de og de Kontrakter, hvorved man paatager sig en Risiko, ere stempelfri, og man i samme Aandedræt siger, at naar den ved denne Forsikring overtagne Risiko genforsikres, saa skal der heller ikke bruges Stempel, saa er Grænsen dragen saa skarpt og klart, at der ikke kan opstaa Tvivl. Dertil kommer endnu en Betragtning, som jeg maaske maa fremdrage. Hvorledes mener man egentlig, at saadanne Reassurancekontrakter angaaende Ulykkesforsikring skulle stemples? Jeg tror ikke, at man i Stempelovens § 54 vil kunne finde en Regel, der er anvendelig paa saadanne Kontrakter; de kunne næppe stemples efter § 54, og det maa altsaa være ifølge en Analogi af en eller anden Paragraf i Stempeloven. Principaler vil man kunne hævde, at de ikke ere stempelpligtige undtagen som Deklarationer. Ogsaa for at undgaa denne Tvivl synes det mig, at det vilde være rimeligt at lade Stempelfrihedsbeneficiet udstrække sig ogsaa til disse